

РЕШЕНИЕ

№ 146

гр. София, 12 юли 2018 г.

Върховният касационен съд на Република България, I НО, в публично заседание на осемнадесети юни през две хиляди и осемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МИНА ТОПУЗОВА

ЧЛЕНОВЕ: СПАС ИВАНЧЕВ

ХРИСТИНА МИХОВА

при секретар Мира Недева , при становището на прокурора Стелияна Атанасова, изслуша докладваното от съдия Спас Иванчев наказателно дело № 507 по описа за 2018 г.

Производството по реда на чл.346 т.1 от НПК е образувано по касационни жалби на частен обвинител по делото и на осъдени подсъдими, подадени лично и чрез защитниците им срещу решение № 2/13.03.2018г. по ВНОХД № П-40/2017г. по описа на Софийски апелативен съд.

Частната обвинителка С. Г. е обжалвала решението на въззивната инстанция чрез повереника си, като се настоява за явна несправедливост на наложеното наказание, иска се отмяна на решението и връщането му за налагане на наказание „доживотен затвор без замяна“ и на тримата подсъдими.

Оспорват се доводите на инстанциите по същество за чисто съдебно минало, активна възраст и семейна ангажираност, като според повереника тези обстоятелства не можели да доведат до извод за оказване на въздействие върху тримата подсъдими. Лишаването от свобода за 20 години не можело да изпълни целите по чл.36 от НК и не можело да се приеме, че цената от 10 000 лева, която мотивирала подсъдимите, остойността един човешки живот. Подсъдимите са предприели добре обмислени действия, снабдили се с оръдие на престъплението и безскрупулно и жестоко са умъртвили пострадалия на територията на Република Украйна.

Повереникът посочва, че и тримата подсъдими поставили личните си интереси над правото на живот. В противовес със становището на съда, че определеното наказание може да допринесе за превъзпитанието на подсъдимите било обстоятелството, че подс.З. и досега е в неизвестност, подс.Г. също бил издирван, а подс.Г. бил задържан по време на съдебното

следствие бил задържан от компетентен съд във връзка с водено срещу него наказателно производство. Особената жестокост на деянието било подчертана от спецификата на извършването му и броя на квалифициращите обстоятелства.

В заключение се посочва, че изводите на решаващия съд са неправилни и наложеното наказание е явно несправедливо.

В жалбата на подс.С. Ф. Г. се ангажират касационни основания, свързани с нарушаване на закона, допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, което правело решението необосновано и явно несправедливо. Акцент се поставя върху използването на обясненията на дееца като основен обвинителен аргумент. Твърди се, че няма очевидец на деянието, липсвали преки доказателства, включително биологични следи, прави се позоваване и на извършена техническа експертиза по делото, която не установявала заснемането и идентификацията на подсъдимия като купувач в магазин на мобилни апарати в град Х., Република Украйна.

Иска се отмяна на решението и присъдата, както и признаването на подсъдимия С. Г. за невинен, съответно оправдаването му. Алтернативно се иска връщане на делото за ново разглеждане на първоинстанционния съд.

Подс.Г. в своята жалба сочи, че на първо място е осъден по показания на едно лице, което го сочело като извършител на нещо, което не бил извършил.

На второ място в обвинителния акт не били взети предвид обясненията му в досъдебното производство срещу извършителя И. Г..Твърди, че съдът от първата инстанция не изследвал противоречия в обясненията на подс.Г., възможността деянието да се извърши и от един човек, както и обстоятелството, че оръдията на престъплението можели практически да се намерят във всеки един автомобил. Желает делото да бъде върнато за ново разглеждане.

Подс.Г. чрез защитата си сочи, че материалният закон е приложен неправилно чрез превратно тълкуване на доказателствената съвкупност. Оспорват се възприетите квалифициращи признаци- особено мъчителен начин на извършване на деянието, с особена жестокост, предумишлено и с користна цел. Основно се твърди, че фактическата обстановка е изградена върху предположения. Второинстанционният състав не е конкретизирал индивидуалния принос в осъществяване на изпълнителното деяние, което съставлявало самостоятелно нарушение на материалния закон.

Твърди се, че са допуснати и съществени процесуални нарушения, изразили се в ограничаване правото на защита на подс.Г. и в липса на мотиви. Позовава се на превратно тълкуване на доказателствата по делото, което е попречило подс.Г. да се защити успешно. Съдът се бил позовал на негодни

доказателства и доказателствени средства – обяснения дадени под натиск. Надлежно събраните доказателства пък се оценявали едностранчиво, доколкото нито една от експертизите по делото не установявала участие на дееца в осъществяване на убийството.

Фактите по делото според защитата се установявали чрез избирателно съчетание от обяснението на подс.Г. и Г., в нарушение на чл.116, ал.1 от НПК.

Подробно се развива теза, че обясненията на дееца са дадени под натиск, като се упреква въззивната инстанция че не е изложила мотиви за възможността обясненията на подс.Г. да са дадени под страх, че ако бъде екстрадиран в Република Украйна, може да получи смъртно наказание. Оспорва се и извършеният доказателствен анализ на показанията на св.И. С., като се твърди, че той бил едностранчив, както и този по отношение на обясненията на подс.З..

Твърди се също така, че фактичката обстановка е установена чрез използване само на косвени доказателства, които обаче не били в такава взаимовръзка, че да обосновават един единствено възможен извод за авторство на подсъдимите. В касационната жалба се излага довод, че въззивната инстанция не е мотивирала „вътрешното си убеждение“ за това, как е достигнал до извод за авторство на подс.Г.. В жалбата се заключава, че въззивната инстанция не е основала вътрешното си убеждение на пълно, всестранно и обективно изследване на доказателствата, при липса на съпоставянето им и на излагане на съображения защо се приемат едни, а други се отхвърлят.

На последно място алтернативно се посочва наличие на явна несправедливост на наложеното наказание. Използването на фактора „поръчково убийство“ като отегчаващо отговорността обстоятелство било неправилно, тъй като то е било взето предвид от закона при определяне на съответното престъпление. Заявява се, че предумишленото убийство означавало поръчково и поради това последното обстоятелство не следва да се възприема като отегчаващо отговорността. Твърди се, че не била отчетена по-слабата активност на подс.Г. при осъществяване на самото деяние и изминалия период от време.

Иска се отмяна на решението и оправдаване на дееца с отхвърляне на приетия граждански иск, алтернативно се иска отмяна и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав, като трета алтернатива се иска изменение на решението и намаляване на определеното на дееца наказание.

Подс.З. също е обжалвал присъдата чрез защитника си, като в касационната жалба се ангажират основанията, свързани с неправилното приложение на материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения и явна несправедливост на наложеното наказание.

По отношение на първото основание се излагат съображения относно възприемането от въззивната инстанция на взаимоизключващи се и противоречиви доказателства, на превратно тълкуване на заключението на съдебно-техническата експертиза по делото.

Твърди се, че присъдата на първостепенния съд почивала на предположения, а въззивната инстанция пък не била изпълнила задължението си да формира фактическите си изводи въз основа на изследване на доказателствата по делото. Въззивната инстанция се позовала на негодни доказателства и доказателствени средства, включващи обяснения на подс.Г. и Г. под натиск, като това е опорочило съдебния акт в цялост, в нарушение на чл.105, ал.2 от НПК. Надлежно събраните доказателства пък били тълкувани едностранчиво, като те не можело да установят участието на подс.З. в осъществяване на деянието по чл.116 от НК.

Неправилно и в разрез със закона били кредитирани показанията на св.Т. К. и А. К. частично.

Фактите по делото били установени чрез обясненията на подсъдимите Г. и Г. при условията на „оговор“, като въззивната инстанция безмотивно се отказала да кредитира обясненията на подс.З.. Също без мотиви се оказал изводът относно участието на дееца на въззивната инстанция, като последната използвала предположения за обосноваване на авторството. Немало съпоставяне на доказателствата и излагане на аргументи за приемане или отхвърляне на отделните доказателства по делото.

Относно твърдението за явна несправедливост на наложеното наказание се излагат аргументи срещу възприето от съдилищата отегчаващо отговорността обстоятелство- лоши характеристични данни на З., тъй като на практика такива липсвали. Без доказателства в тази посока съдът възприел тезата, че деянието е извършено, за да се попречи на разкриване на противозаконна дейност на други лица. Излагат се е доводи срещу възприемане на отегчаващо отговорността обстоятелство поръчката на убийството, тъй като законът го бил взел предвид наличието на обвинението за предумишлено извършване. На последно място се излагат съображения и за изтеклия продължителен период от извършване на деянието, което обстоятелство не било отчетено като смекчаващо отговорността обстоятелство.

Иска се отмяна на решението, оправдаване на дееца и отхвърляне на приетия за съвместно разглеждане граждански иск, алтернативно се иска отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане, на трето място се иска намаляване на наказанието и размера на присъденото обезщетение.

Прокурорът от ВКП в съдебното заседание заявява, че касационните жалби на подсъдимите са неоснователни, като решението на апелативния съд било правилно и законосъобразно в неговата наказателна част. Оспорва доводите за нарушение на материалния закон и процесуалните правила, като заявява, че съдът бил спазил процесуалния закон при оценката на доказателствата, стигнал е до верни правни изводи, като решението било мотивирано. Наведеният довод за необоснованост в жалбата на подс.Г. излиза извън предмета на касационното обжалване и съответно проверка.

При липса на протест от прокурора от въззивната инстанция намира за основателна жалбата на частното обвинение и се присъединява към доводите, изложени в нея, като делото се върне само в тази част.

Частната обвинителка Г., редовно призована, явява се лично и се представлява от повереник. Последният поддържа жалбата относно размера на наложеното наказание на тримата подсъдими, като заявява, че оспорва доводите на въззивната инстанция, съгласно които на подсъдимите трябва да се даде шанс да могат да се върнат в нормалния живот.

Поддържа искането си за връщане на делото за налагане на най-тежкото предвидено наказание и оспорва касационните жалби на подсъдимите, като твърди, че твърдените процесуални нарушения не са допуснати.

Частната обвинителка лично поддържа позицията на повереника си, както и заявеното от нея при предходните инстанции.

Подсъдимият Г., се явява лично, представлява се от защитник, който поддържа касационната жалба. Оспорва възприемането на самопризнанията на дееца и посочва, че деянието не било доказано по несъмнен начин. Иска отмяна на решението и връщане на делото за повторно разглеждане.

Подс.Г. в лична защита и последен заявява, че всичко, което има да каже е посочил във възражението си, по време на делото не били доказани неговите действия, не са събрани доказателства за чистата моторика на деянието. Бил дал обяснения, но не можел да признае крайния факт да е извършител на деянието, след като нямало нито едно доказателство за това.. Иска делото да се върне за преразглеждане.

Подс.Г. се явява, представлява се от защитник, който пледира, като поддържа касационната жалба. Поставя акцент върху липса на доказателства, като при правилен анализ на събраните такива по делото щял да установи, че подс.Г. не е извършител на деянието. Поддържа тезата си, че са допуснати съществени и отстраними процесуални нарушения, доколкото съдът бил формирал вътрешното си убеждение на в нарушение на правилата на формалната логика. Обясненията на този подсъдим били дадени във време, в което той бил притесняван, каквито съображения подробно били изложени до

този момент. Обясненията на двамата подсъдими Г. и Г. следвало да бъдат възприети за негодни доказателства, като единственото такова, на което съдът е дал вяра, са били показанията на св.С.. Вътрешното убеждение на инстанциите по фактите било изградено върху косвени доказателства и е достатъчно добре мотивирано, за да се постанови осъдителен съдебен акт, с който е наложено изключително тежко наказание.

Относно явната несправедливост на наказанието посочва, че размерът е твърде завишен, като поддържа доводите си в жалбата относно това. Заявява, че наказанието следва да бъде определено при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства.

Моли да се остави без уважение касационната жалба на частното обвинение.

Иска отмяна на решението и оправдаване на дееца, като втора алтернатива - връщане на делото на въззивния съд за отстраняване на допуснатите процесуални нарушения, на трето място – намаляване на наложеното на подс.Г. наказание.

Подс.Г. в лична защита и последен заявява, че поддържа казаното от защитата, твърди, че никога не е извършвал това престъпление и моли да бъде оправдан.

Подс.З., по отношение на който производството се провежда отсъствено, се представлява от упълномощен защитник. Последният поддържа подадената от него касационна жалба по изложените съображения.

Акцентираща на обстоятелство, че подзащитният му е осъден само въз основа на обясненията на другите двама подсъдими. В хода на съдебното следствие се събрали само доказателства, които оборвали обвинителната теза. Били събрани доказателства за подс.З., че той е комуникирал с двамата подсъдими след извършване на деянието и с цел да им осигури защита, да им помага, като това не го правело съучастник в убийството.

Иска отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на САС, алтернативно иска отмяна на присъдата и потвърждаващото го решение, като подс.Р. З. бъде оправдан, като трета алтернатива иска намаляване на наложеното наказание предвид възрастта и здравословното му състояние.

При последната си дума подс.Г. заявява, че желанието му е да се върне делото за ново разглеждане, подс.Г. моли да бъде оправдан.

Върховният касационен съд, I-во наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл.347 ал.1 от НПК, установи следното:

С присъда от 14.03.2017г. по НОХД № С-14/2014г. на СГС, подсъдимите Г. и Г. са били признати за виновни в извършване на престъпление по чл.116, ал.1, т.6, пр.3 и 4, т.7 и т.9, във връзка с чл.115 от НК, във връзка с чл.20, ал.2 от НК, подс.3. за деяние по чл.116, ал.1, т.7 и 9, във връзка с чл.115, във връзка с чл.20, ал.3 и 4 от НК.

Подс.3. бил оправдан да е извършил деянието при условията на т.6, пр.3 и 4 на чл.116, ал.1 от НК.

На тримата подсъдими били наложени наказания в размер на по 20 години лишаване от свобода, които да се изтърпят при първоначален строг режим.

С присъдата е приложен и чл.59 от НК за предварителното задържане.

За подс.Г. е приложен чл.25 от НК по отношение на настоящата присъда и такава по НОХД № 247/2012г. на РС- Пещера, като е определено за изтърпяване по-тежкото наказание от 20 години лишаване от свобода.

Тримата подсъдими са осъдени по реда на чл.45 от ЗЗД да заплатят на гражданската ищца С. Г. сумата от 450 000 ведно със законната лихва от датата на деянието – 28.01.2011г., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от извършеното деяние по чл.116 от НК. За разликата до пълния размер от 750 000 лв. гражданският иск е отхвърлен като неоснователен.

С атакуваното въззивно решение първоинстанционната присъда е потвърдена изцяло.

Касационната инстанция констатира, че жалбите са подадени в срок и са допустими. Възраженията, съдържащи в себе си касационните оплаквания, разгледани по същество, се определят от настоящия съдебен състав като неоснователни.

Въззивната инстанция е имала възможността да извърши самостоятелна преценка на доказателствата по делото, като на нейното внимание са били поднесени идентични възражения, каквито се ангажират с касационните жалби. Няма основание да се оспорва изразеното съгласие с фактическата обстановка, установена от съда от първата инстанция. Установените факти по делото са такива след внимателно и прецизно

обсъждане на събраните по делото доказателства, които са в обем, достатъчен за крайни и категорични фактически и правни изводи.

На първо място се прави опит да се оспори въвеждането в процеса и използване на дадените от подсъдимите обяснения по време на досъдебното производство. Този опит е неуспешен и неубедителен. Твърденията относно дадените в присъствието на защитник и пред първоинстанционен съд обяснения, които да са повлияни от извънпроцесуална принуда, са изцяло голословни. Тези твърдения са лишени и от вътрешна логика, тъй като от установените по делото факти твърде ясно личи, че подс.Г. още в началото на процеса, при започване на първоначалните полицейски действия по проверка на украинския сигнал, е бил известен за невъзможността да бъде екстрадиран в Република Украйна, а още по-малко да бъде съден и да получи смъртно наказание.

На свидетелските показания е отделено необходимото внимание, като не е изразено несъгласие с първоинстанционния анализ. Това не е недостатък на аналитичната дейност на въззивната инстанция, а една процесуална възможност, която изключва ненужни повторения.

Никакво съмнение не възниква по отношение на установените факти за дейността на убития М. М., за причините за напускане на страната и придвижването му по света до крайната точка на неговата гибел. Неговите комуникации са прецизно изяснени и имплементирани във възприетата фактическа обстановка. Не може да бъдат оспорени фактическите констатации на инстанциите по същество, които установяват закупуването на двата мобилни апарати и две сим-карти, ползването на тези сим-карти по различно време разменено и на двата телефона, свързването им с номера в България, а така също и с номера на мобилния апарат, намерен в убития М.. Номерата в България са пряко свързани с ползването им от подс.З. чрез св.Й. М., като това се установява от обясненията на другите двама подсъдими. Не се оспорва „придвижването“, проследено по телефонни клетки на един от закупените два мобилни апарата и записан в указателя на апарата на убития М. телефонен номер като принадлежащ като В. (на латиница), заедно с апарата на пострадалия от района на базова станция „С.“, където се намира ж.п. гарата на украинската столица до района на хотела, където е отседнал М., и след това съвместно от К. към Ж., където е бил и убит последния. Мобилните апарати са се придвижвали от мястото на отсядане на двамата подсъдими- Г. и Г., хотел „П.“ – до мястото на кончината на постр.М.. Всъщност тези установени обстоятелства се преценяват от защитата като косвени доказателства, които не са достатъчни, за да обосноват извод за авторство.

Защитната теза е житейски неубедителна и логически опровергана, включително и обясненията на подсъдимите в съдебната фаза на процеса.

Никакъв спор няма, че двамата подсъдими са изпитвали парични затруднения и въпреки това са се отправили на дълго пътуване през различни държави, за да стигнат до мястото, където е пребивавал постр.М.. Никаква друга причина няма те да се озоват там, освен срещата им с пострадалия. Съвместното пътуване не се поддава на никакво друго логично обяснение, освен на това от обвинителната теза – намерението да бъде умъртвен М.. Това предварително взето решение е изпълнено, видно от неоспоримия факт на убийството. В този смисъл обясненията на двамата подсъдими от досъдебното производство са в пълен унисон с известните и безспорни факти по делото, за да могат да бъдат преценявани като изолирани и при наличието на т.н.“оговор“, в нарушение на разпоредбата и на чл.116, ал.1 от НПК. Тези доводи се възприемат от касационната инстанция като напълно неоснователни и категорично опровергани от съпътстващите обясненията други доказателства по делото.

Оспорването на техническата експертиза № 16/ИДИ-014(т.3-ти, л.65 и сл. от съдебното следствие, първа инстанция) която установява лицето, което е заснето от видеокамера от св.Ш., в магазина на св.Р. С. и не изключва идентичност с подс.Г., не държи сметка за останалите установени факти, които следва да се преценяват не само изолирано, едно по едно и сами за себе си, но и в тяхната съвкупност и взаимовръзка. Заснетото лице е закупило телефон, с който е осъществена комуникация с български номера и който „съпровожда“, както се посочи, подсъдимите до срещата им с пострадалия М. до смъртта му. Никакъв друг извод не следва от това съвместно обсъждане на тези факти, освен, че именно подс.Г. е закупил телефона от св.Ш. и той е заснет на видеокамерата в момента на сделката.

Начинът на извършване на деянието напълно съответства на дадените обяснения, които обаче са възприети не безкритично, а в съгласие с обективните находки по тялото на умъртвения и заключенията на съдебномедицинската експертиза, на която се позовават и двете инстанции по същество, назначена по време на съдебното следствие. С основание съдът от първата инстанция, с което се е съгласила и контролираната въззивна инстанция, е възприела като достоверен източник на доказателства обясненията на подс.Г., дадени на 28.11.2012г., т.8, л.34 от досъдебното производство, тъй като те са в пълно съзвучие с установената картина на смъртта на пострадалия М., а също и така с показанията на св.С.. Впрочем, възраженията на защитата относно допуснато процесуално нарушение чрез избирателно селектиране на части от свидетелстването на последния свидетел не могат да бъдат възприети, тъй като става дума за преразказ на заявления на подсъдимия, който сам е решавал как да представи пред свидетеля версия за случилото се. Важното обстоятелство е, че признава своето физическо участие, което недвусмислено се потвърждава от заключението на

съдебномедицинската експертиза. Обстоятелството, че категорично не отговаря на обективната действителност намерението само да бъде „понабит“ пострадалия, както и на вида и характера на получените наранявания, и на използваните оръдия за извършване на престъплението, не може да лиши от достоверност пресъздадения разказ от св.С..

Изложените аргументи при доказателствения анализ, извършен от съда при първата инстанция, са многобройни и убедителни, преценката на доказателствата е извършена логично и във висша степен прецизно, което е наложило въззивната пък само да се съгласи с тях. Това обаче не е претендиращия процесуален недостатък от защитата в касационните жалби, тъй като повторението на изложените аргументи не прави оценката на доказателствата, извършена от въззивната инстанция само по себе си достоверна. С други думи, след като тази на първостепенният съд е вярна и напълно изчерпателна, не е процесуално нарушение въззивната инстанция да се съгласи с изложените доводи, след като не е възможно да се добавят нови аргументи.

Обясненията на подсъдимите Г. и Г., които установяват свързването с подс.З., се подкрепят както от установените комуникации с пострадалия М., така и връзката им с българските номера, регистрирани на св.И. М. от град П.- [телефонен номер] и [телефонен номер]. Самият свидетел не може да посочи лицето, което е ползвало тези номера, но изводът, че те са ползвани от подс. З. е несъмнен, тъй като твърденията на подсъдимите не се опровергават с нищо, а се потвърждават от известните събития и тяхната правдоподобност. Подс.Г. и подс.Г. нямат никакви лични мотиви за извършване на престъплението, самият пострадали е установил тяхната връзка с подс.З. - така обяснения на подс.Г., последващото поведение на подс.З. е твърде показателно, че именно той, а не някой друг, е човекът, който е поискал извършването на деянието и е поддържал непрекъснат контакт с подс.Г. и след извършване на деянието. Тезата, че е желал да помогне на двамата подсъдими, е напълно неубедителна, доколкото е видно точно обратното при наличната претенция да получава пари от двамата подсъдими- Г. и Г., които очевидно не са се справили при изпълнение на „поръчката“ по начин, който да не остави следи към тях и към непосредствения поръчител.

Касационната инстанция не намира нито един извод на съдилищата по същество за опорочен, не намира и нито един факт, който да е плод на превратно тълкуване на доказателствата. Напротив, всеки един спорен детайл е подложен на внимателен и подробен анализ, всяко твърдение е мотивирано с безупречна правна и житейска логика.

Разбира се, далеч не всичко може да бъде установено, включително и личния мотив на подс.З. да подбуди извършителите, също и възможните

връзки на подс.З. с лица, свързани с постр.М. при дейността на фирмите, „специализирани“ по усвояване или намаляване на дължим данък добавена стойност при извършвана действителна или фиктивна търговска дейност.

Това не е и необходимо, тъй като съдилищата са задължени да се придържат към фактическата и правна рамка на обвинението, което им е предоставено от прокурора. В тези рамки те са се произнесли с необходимата прецизност, като не са допуснали претендираните процесуални нарушения.

Веригата от косвени доказателства, съчетана с възприетите обяснения на подсъдимите, особено цитираното на подс.Г. от 38.11.2012г.(подкрепени напълно от показанията на С. и Ш., от начина на извършване на деянието, описан от подсъдимия преди да бъде запознат със заключението на вещите лица по СМЕ и подробно обяснено от съда от първата инстанция) води до един-единствен извод и до фактите, възприети от инстанциите по същество. Трябва да се отбележи, че обясненията на подс.Г., най-вече, и на подс.Г. (след преценка на защитния им характер и прехвърляне на отговорността на подс.Г.) са преки доказателства, като косвените само ги подкрепят. Самостоятелна преценка на косвените доказателства не се налага, за да се изисква в конкретния случай само от тях да може да се изведе единствено възможното заключение за авторство, каквото е изискването на закона.

В този смисъл оплакванията на защитата не могат да бъдат споделени и се отхвърлят като несъстоятелни. Както се отбеляза вече, недостатък на защитната теза е, че се оспорват събраните доказателства само поотделно, което е логичен подход и е разбираемо за защитата, но съдът има задължението да обсъжда доказателствата освен по този начин(поотделно) и в тяхната логическа взаимовръзка. При такова обсъждане защитната теза категорично се опровергава и поради това не се приема от касационната за основателно възражението, че съдът от въззивната инстанция е нарушил правилата при оценката на доказателствата чрез превратно или изопачено тълкуване и е ограничил правото на защита на подсъдимите.

При спазване на процесуалните правила съдилищата и от двете инстанции са достигнали по един същи начин до вярното приложение на материалния закон, касационната инстанция не намери основание да не се съгласи с обвинителната теза и възприетата правна квалификация на деянието. Деянието е извършено по описания от обвинението начин, проявната форма на изпълнителното деяние е била осъществена съвместно от подсъдимите Г. и Г., като действията им се отличават с възприетата особена жестокост, смъртта на пострадалия е настъпила по мъчителен начин и изложените доводи от съда от първата инстанция особено, са напълно основателни и се възприемат не само от въззивната инстанция, а и от настоящата. Детайлно и прецизно е описано деянието от фактическа и правна страна, подложена е на обсъждане и

субективната страна на деянието, като всеки един изтъкнат аргумент е напълно споделим и относим към конкретния казус, без да има възможност да се добави каквото и да било.

За отбелязване е, че се оспорва възприемането на поръчката като отегчаващо вината обстоятелството, като се излагат съображения, че предумишленото извършване на престъплението, обстоятелство, което е неоспоримо, съдържа в себе си белезите на такова субективно отношение към деянието и по този начин се отчита повторно обстоятелство, което е предвидено от закона в състава на престъплението.

Това възражение не е основателно, тъй като всяко убийство, което е „поръчково“ (тоест възложено от трето лице, подбудител), е предумишлено, но не всяко предумишлено убийство е поръчково. В този смисъл негативния заряд на подобно престъпление е много по-голям от обикновеното предумишлено убийство, като и степента на обществена опасност на деянието и на съучастниците е значително по-висока, самото деяние е много по-обществено укоримо. В съчетание с користната цел даването и изпълнението на „поръчката“ за убийство на постр.М. се отличава с изключително висока степен на обществена опасност.

При извършване на престъплението, както се приема от инстанциите по същество и се потвърждава от настоящия касационен състав, гражданските последици са неминуеми. Закономерно и съответно съдилищата по същество са уважили в конкретния размер предявената гражданска претенция от майката на убития. Репарирането е единствения възможен отговор на извършеното необратимо деяние, правото познава само този способ за възмездяване на жертвите от престъпления. Няма жалба и искане за увеличаване на размера на присъденото обезщетение, а намаляването му не е възможно, тъй като според настоящия състав това е само частично удовлетворяване на законовата воля за пълно репариране на щетите, което в този случай това практически не е възможно.

Единствено следва да се отбележи, че щом съдилищата са приели, че престъплението е извършено, то това е основанието за присъждане на обезщетението. Отхвърлянето на иска над уважения размер се дължи поради недоказаност на степента на претърпените вреди, които да се обезщетят в пълен размер, а не поради липсата на основание, както е посочено в присъдата и в решението. Този недостатък впрочем не променя същността на произнасянето, което е правилно като резултат.

По отношение на наложеното наказание второстепенният съд е изложил споделими доводи, които касационната инстанция не намира за необходимо да повтаря. Наложено наказание само по себе си е достатъчно

снизходително, като по-нататъшно намаляване предвид бруталността на извършване на престъплението и положените усилия от страна на подбудителя за организирането му и от извършителите за достигане до жертвата в друга държава, според касационния състав не е възможно, тъй като целите по чл.36 от НК с по-леко наказание не могат да бъдат изпълнени.

Що се отнася до жалбата на частната обвинителка, касационната инстанция намира изложените доводи в нея по начало за основателни. Тя не може да бъде уважена единствено поради изминалия продължителен период от време от извършване на престъплението до приключване на производството, който обективен факт практически е отчетен и с това се постига компенсация, чрез по-лекото наказване на дейците. Ето поради това касационната инстанция счете, че не може да бъде наложено по-тежко наказание на тримата подсъдими от определеното от двете предходни съдебни инстанции.

С оглед изложеното касационният състав намери, че са налице условията за цялостно потвърждаване на атакуваното въззивно решение, при липса на основания за ревизията му.

С оглед на това и на основание чл.354 ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила решение № 2/13.03.2018г. по ВНОХД № П-40/2017г. по описа на Софийски апелативен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове: